ADEVĂRUL DESPRE LABIRINT

PAUL CIOCAN

Am dubii. Dubii serioase, nu așa, de circumstanţă. Şi mai vreau să ştiţi că nu-mi plac coincidențele, chiar am oroare de ele. Dar mai ales, devin grozav de susceptibil atunci cînd mi se acordă mai multă importanţă decît consider că merit. Am devenit celebru, dar fără voia mea, jur. Eu, LEDAD. Şi o dată cu mine şi ACIR. ACIR este coechipierul meu. Acum este puţin zdruncinat, îl înţeleg, căderea... Onda, da, Onda, pentru că este un veşnic îndrăgostit. Misiunea şi pac, femeia, altfel nu se poate, are un algoritm facil, ce să-i faci, norocul lui este că formăm o echipă deşteaptă. Atunci cînd o iei razna prin timp e foarte important să te poţi bizui pe cel de lîngă tine. De obicei, lucrurile nu merg bine. În mod excepţional, merg chiar catastrofal.

De exemplu, în ultima noastră misiune. Voiam să facem un film despre căderea Troiei cu Ahile în rolul lui Ahile. Eram dispuşi să facem şi puţină regie. Ne-am pomenit însă pe undeva prin Creta, cu vreo mie de ani mai devreme. Dacă te culci cu o femeie şi te trezeşti cu alta nu poţi fi luat mai pe nepregătite. Tocmai ne materializasem pe o plajă şi blagosloveam pe dispecerul de la întreprinderea pentru Deplasări Spaţiu-Timp, cînd ne-am pomenit înconjuraţi de nişte indivizi călare, că altfel nu pot să le spun, care voiau să ne ia interviul cu nişte beţe ascuţite la vîrf. Am privit către coechipierul meu, înalt, atletic, blond şi viril, bun cunoscător a şaizeci şi şapte de arte marţiale şi i-am spus: „Haide, supercălătorule prin timp, fii dur”. „Nu pot, mi-a replicat, sînt un intelectual complexat”. Mai tîrziu, în timp ce eram transportaţi containerizat, mi-a explicat că, în general, evita să se bată cu mai puţin de cincizeci de adversari, fiindcă îşi strică stilul. Urît mi-a fost de munca nenormată şi prost retribuită. Totuşi, exact de aşa ceva am avut parte. Fiindcă aveam priviri inteligente ne-au repartizat în domeniul construcţiilor, dar nu la proiectare, nici nu se lucra după proiect, se improviza pur şi simplu, ci în domeniul transporturilor cu spinarea. Duceam dorul vreunui şef cît de mic, dar nu existau decît supraveghetori generoşi cu biciurile. Salariul nu se inventase, toţi munceam cu drag la ridicarea unui

fel de labirint, adică un loc unde ştii cînd intri, dar nu ştii cînd ieşi.

ACIR persuadase o băştinaşă, una Onda, şi se încinsese un mare amor. Pe vremea aceea mai ţineau cu femeile unele trucuri, care în zilele noastre sînt considerate răsuflate. Dacă făceai o promisiune în căsătorie, căpătai de băut pînă te ţineai de cuvînt. Între timp ne pregăteam să ne luăm zborul, nu că am fi fugit de muncă, ori că stai la un pupitru, ori că freci pietre cu cîrca, e tot aia, dar ne era tare dor de mamele noastre. Prin urmare, am încropit din batistele admiratoarelor o pînză triunghiulară întărită cu o ramă de lemn şi am deschis un club de deltaplanism. Ulterior, am mai confecţionat încă un aparat şi, într-o frumoasa zi de primăvară a acelor timpuri de mult trecute, ne-am prezentat demisiile unui supraveghetor. Nu am reuşit să-l impresionăm deloc, deoarece scrisul se învăţa doar la cursurile post universitare, iar hîrtia era un obiect science-fiction. Ne-am făcut vînt de pe un zid, ACIR se înălţase binişor, dar în cele din urmă s-a prăbuşit în mare datorită unei amfore cu lichid euforizant pe care se încăpăţînase a o lua cu el. Norocul a fost că I.D.S.T.-ul ne reperase datorită distorsiunii istorice create şi am fost recuperaţi instantaneu.

Şeful ne-a felicitat, iar ACIR a fost trimis în reparaţie capitala. I-au înlocuit cam nouăzeci la sută din oase, dar ideea fixă că el a abuzat de încrederea Ondei nu-i iese din cap, cică şi-a dat cuvîntul de onoare. Am încercat să-i argumentez cu documente că acesta a fost inventat în evul mediu timpuriu, de către primii cavaleri care se cam plictiseau, dar el nu şi nu. Ca şi cum toate astea n-ar fi fost destul, am mai dat şi peste o legendă despre nişte aşa-zişi Icar şi Dedal.

Aşa că am dubii, dubii serioase. Şi nu-mi plac coincidenţele. Vreau să fie clar că am fost în interes de serviciu, deci nu e cazul să ni se taie zilele din pontaj. Am adus informaţii preţioase despre lichidul înveselitor pe care îl consumau cretanii. Amfora s-a pierdut, dar formula chimică mi-a rămas bine înfiptă în analizorul de buzunar.

Reţeta este în curs de omologare, dar eu am şi început tratamentul cu ACIR. Încerc să-l vindec de melancolie şi dor, sper să reuşesc, deocamdată am obţinut unele rezultate provizorii. Aşa că nu e de glumă, cred ca s-a înţeles. Hai noroc!